

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

20. Aarg. Nr. 2. Den 15. Octbr. 1870. Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Eldste Orson Pratt.

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 10de April 1870.

(Fra „Deseret News.“)

(Fortfat fra Side 7.)

Alt dette er forudsagt i Mormons Bog, og det maa ikke glemmes, at denne Bog var trykt og udgivet før Kirken blev organiseret. Vor Kirke blev organiseret den 6te April 1830 og bestod dengang af sex Medlemmer, men allerede da var Mormons Bog udgivet. Hvis nu Joseph Smith var en Bedrager, som saa Mange sige han var, hvor kunde han saa forudsige Begivenheder, hvis Opfyldelse vi have oplevet i de sidste fyrretyve Aar? Hvor kunde han troe, at denne Bog skulde blive bekjendt udenfor hans egen Fødeegn, eller i det Høieste udenfor Staten New Yorks Grændser? Hvorledes kunde han vide, at den skulde gaae udenfor hans Fødelands Grændser, over det mægtige Hav og blive oversat og udsprebt blandt mange Nationer? Na, det kunde han sagtens have gjettet, vil man svare. Ganste sandt; men Gjetning er noget høist Usikkert. Mange kunne forestille sig visse Tildragelser, men naar det kom-

mer til det Punkt at paapege Enkelthederne med Hensyn til tilkommende Ting, da er man meget udsat for at begaae de tusinde Feilgreb, med mindre Vedkommende er inspireret af Gud.

Laad os engang see. Denne Bog forudsagde ikke alene, at den skulde blive spredt vidt og bredt i denne Nation, men ogsaa, at den skulde blive bekjendt blandt alle Nationer, Tungemaal og Folk under Himlen. Kun fyrretyve Aar ere herunder, og hvor meget af dette er ikke allerede opfyldt? Den er bleven oversat i otte forskellige Sprog og er almindelig kjendt, endog paa Sydhavssøerne — paa Sandwichsøerne, Selstabsøerne, i Australien, Ny Zeeland, Hindostan og blandt mange af de europæiske Nationer; den har trængt sig frem til næsten enhver Nation paa Jorden i den korte Tid af fyrretyve Aar.

Har der fundet nogen Indsamling af Folk Sted, saaledes som den forud-

figer? Thi den omtaler ikke alene Oprøret af Guds Rige i de sidste Dage, men ogsaa en stor Indsamling af hans Folk. Er dette steet? Hvad seer jeg her i denne Dag? Flere tusinde Menneſter lytte paa mig midt i en af de frygteligste Ørkener, som findes paa det amerikanske Fastland, det vil sige, den var frygtelig, ja saa frygtelig, at Oberst Fremont og Andre kunde ikke reise igjennem den med nogen Udſigt til at slippe vel beholdne fra Forsøget. Trods sin brilante Udrustning og alle de Hjelpekilder, han havde til sin Raadighed, kunde Fremont ikke tilbagelægge Reisen gjennem disse Ørkener uden at en heel Deel af hans Folk og Trædyr tilfattede Livet. Det var et tørt og goldt Land, hvis Udseende maatte afstrække ethvert Forsøg paa Agerbrug. Saaledes sagde de, der havde reist paa Opdagelser i disse Egne kort før de Helliges Ankomst hertil. Men hvad seer jeg i denne Dag? Ikke blot denne ualmindelig store Forsamling foran mig, men paa mine Reiser i dette Territorium har jeg seet 400 Mil Ørkenland opdyrket, over hundrede blomstrende Byer, frugtbare Ager og Haver og utallige Hjerde, græssende i Ro paa de evige Høie. Hvem ere disse driftige Folk, som have udført dette store Under? Det er dem, som troede paa Mormons Bog's guddommelige Oprindelse; dem, som troede, at Joseph Smith var en sand Prophet, hvorved hans Forudsigelser ere blevne opfyldte.

Er det ikke atter et Beviis for Mormons Bog's Sandhed, naar vi see Forudsigelser opfyldes, hvorom det naturlige Menneſte aldrig skulde have drømt? Hvad sagde vore Fjender, da denne Bog først fremkom? Mormonismen vil snart døe hen; to Aar i det Høieste kan den holde sig. Endelig vare de to Aar forløbne uden nogen Udſigt til denne Propheties

Opfyldelse, hvorfor man saa sig nedfaget til at forlænge Tiden, og snart hed det: vent blot fem Aar, saa skal vi see, hvor Mormonismen er. Det var saa urimeligt for dem at troe, at Gud skulde tale til Menneſtene og opreise inspirerede Mænd iblandt dem, at han skulde gjenbringe det gamle Evangeliums Gaver og Kræfter, at han skulde sende Engle til Jorden med det evige Evangelium i Overeensstemmelse med Johannes's og andre Propheters Forudsigelse. Det var saa aldeles fremmed for deres Sind, at slike Prophetier kunde blive opfyldte i deres Tid, saa de uden Betænkning fastsatte dette Værks Levetid til fem Aar. Saaledes bedømte det naturlige Menneſte det. Men Gud, som kan skue enhver Ting, der vil finde Sted blandt Menneſtene, havde bestemt en Indsamling for sine Børn længe før Kirken blev oprettet, og han lod sine Tjenere forudsige, at de skulde blive udsamlede fra enhver Nation under Himlen.

Kort efter sin Opstandelse og Himmelfart nedsteg vor Herre og Frelser blandt sit Folk i den nordlige Part af Sydamerika. Der var ved den Leilighed samlet en Skare paa 2,500 Mænd, Kvinder og Børn i Nærheden af et Tempel, de havde bygget lidt Syd for Landtungen Panama. Han belærte dem om mange Ting og viste dem Bunderne i sine Hænder og Fodder og Arret i sin Side. Han sagde dem tillige, at de for Fremtiden vare løste fra Moseloven, saavidt Slagtoffre og Brændoffre angik, og befalede dem at annamme Evangeliet istedet. Efter at han havde udrettet alt dette, begyndte han at prophetere for dem, (hans Prophetier bleve nedskrevne i denne Bog) og een af dem er bleven opfyldt i Løbet af de sidste fyrrethve Aar. Han sagde til dem, at han vilde fremføre for Hedningerne i de sidste Dage de Guld-

plader, som de dengang havde iblandt sig. Prophetien lyder ordret saaledes: „Dersom Hedningerne forkaste mit Evangeliums Fylde, see, siger Faderen, da vil jeg tage mit Evangeliums Fylde fra dem.“ Dette er Jesu egne Ord.

Er denne Propheti bleven opfyldt? Kunde Herren mere bogstaveligt bringe de Hellige ud fra den vældige Hedningnation, som vi kjende under Navnet de Forenede Stater, end han gjorde for tre og tyve Aar siden, da han drev os til disse Bjerge? Findes der noget andet Sted paa dette store Fastland, hvor denne Propheti kunde blevet mere noiagtig opfyldt? Nei, ingensteds. Vi kom ikke hid ganske af vor frie Willie, det vil da sige, ikke Alle af os; nogle Faa gjorde det, fordi de kjendte Herrens Sind og Willie angaaende de Helliges Udsamling fra Hedningerne, men en stor Deel af os hængte saa fast ved deres Eiendomme i Osten, at de maatte drives, før de kunde komme afsted. Det var slet ikke nogen fornøielig Tour for os, men Herrens Willie maatte stee. Den Almægtige bragte os til et Sted, der laa omtrent 1200 engl. Miil fjernet fra den beboede Deel af de Forenede Stater.

Hvor noiagtigt bleve ikke Jesu Ord opfyldte! Hvis Hedningerne paa hiin Dag ikke annamme mit Evangeliums Fylde, som skal blive oversat efter disse Eders Optegnelser, da vil jeg, siger Faderen, bringe mit Folk, mit Præstedomme, mit Evangelium ud fra dem. I tre og tyve Aar er denne Propheti aarlig bleven opfyldt.

Hvad Mere har Herren forudsagt? Han har sagt, at hvis Hedningerne ikke ombvende sig paa hiin Dag, „vil jeg udrydde dem af Jorden, ligesom jeg gjorde med det Folk, jeg bragte ud fra Babels Taarn; saaledes skulle de vorde udryd-

dede, naar de blive fuldkommen modne i Synd.“

Jeg veed ikke, hvad Tid dette skal gaae i Opfyldelse, men vi vente derpaa hele Lidet. Herren handler ikke gjerne overilet; han giver Folk god Tid til at ombvende sig eller ogsaa til at modnes i Synd. Nogle Folk tager det ikke længe at modnes, thi dette er, som I vide, en rask Lidsalder, hvor man med Jernbanehurtighed styrter ned i Fordærvsens Svælg, naar man først er begyndt at gaae nedad. Hvilken Forskjel mellem vore Fædre, som levede for en sivrættede Aar siden, og den nuværende Generation! Hver og En kan jo see det. Den opvoksende Slægt er stolt, opløst, videsyg, og elsker mere syndig Vellyst end deres Gud; de forfølge hans Folk, og søle sig i Utugt, Prostitution og alle Slags Bederstyggeligheder; de ere skyldige i alle de Synder, som Apostelen Paulus opregnede som Særtjende paa de sidste Kirker i de sidste Dage, der skulde have Gudsrygtigheds Stin, men fornegte dens Kraft; det vil sige, fornegte Aandens Gaver, saasom Helbredelser, Mirakler, Propheti, Aabenbaring, Aandebedommelse og Englebetjening. Alt dette fornegtedes af hele Verden, da Mormons Bog fremkom; men da Djævelen indsaar det Unyttige i at benegte disse Gaver i Længden med alle Bibelens og vore Eldsters Vidnesbyrd til sammes Forsvar, indførte han en heel Deel lignende Gaver under Navn af Spiritualisme.

Ikke saa snart blev Mormons Bog udspreidt blandt Folket, før de efterabede Gaver ogsaa spredtes vidt og bredt, ligesom de efterabede Mirakler, de ægyptiske Troldmænd præstere. Da Moses aabenbarede den Almægtiges Kraft og Myndighed, sprang Esterlignelserne op ved Siden af for at blende Ægypterne og

bibringe dem den Tro, at Mose Magt var af samme Befæfthenhed som deres. Da Moses forvandlede sin Stav til en Slange, gjorde Troldmændene det samme; da Moses fremkaldte Froerne over Landet, gjorde Troldmændene ligesaa; da han forvandlede Nilens Vand til Blod, gjorde de det tillige. Derved førtes Egypterne bag Lyset og de troede, at den store Magt, som Moses lagde for Dagen, kun stred sig fra lidt større Færdighed i de selv samme magiske Kunstner.

Det forekommer mig, at Gud har givet denne store Nation en gennemgribende Advarsel. Han forkyndte dem om deres forfærdelige Borgerkrig otte og tyve Aar før den sandt Sted. Han fortalte dem, hvorledes Sydstaterne skulde stilles fra Norden, og at mange Sjæle skulde ødelægges i den som Følge deraf udbrydende Krig. Dette er skeet. Jeg vandrede omkring for mit Haar graaned og mit Skjæg blev hvidt, medens jeg var en Yngling paa nitten Aar (jeg er nu otte og halvtreds) og har siden den Tid uafslædig forkyndt disse Ting for Jordens Beboere. Jeg førte med mig en skreven Aabenbaring, der omhandlede den mægtige Kamp, 28 Aar før Krigen udbrød. Denne Propheti er bleven publiceret og mundlig forkyndt i denne saavel som andre Nationer og andre Sprog. Den nævner selve Stedet, hvor Krigen skulde begynde, nemlig Sydcarolina. Det, som jeg prædikede om i Ny Englands Stater, New York, Pennsylvania, Ohio og mange andre Stater, da jeg var en blot Dreng, blev bogstaveligt opfyldt 28 Aar efter Aabenbaringen gaves.

Da der for nogle Aar siden taltes saa stærkt om, at Krigen vilde bryde løs nede i Kansas, sagde jeg dem, at det var ikke Stedet; jeg fortalte tillige, at Aabenbaringen havde betegnet Sydcarolina som Udgangspunktet, og sagde: „I behøve

ikke at være bange for, at Kansas Urolighederne er Begyndelsen til den Krig, som skal være saa forfærdelig ødelæggende; nei, den maa begynde paa det af Herren bestemte Sted.“

Hvad svarede man mig? De troede, at det var mormonst Fanatisme, de løse mig ud, forhæned mig og betragtede denne Aabenbaring ligesom alle de øvrige, Herren har givet i denne Tid og Slægt. Men see! da Tidens Følge var omme, indtraf Altsammen noiagtigt, hvilket atter var et urokeligt Vidnesbyrd om dette Værks Guddommelighed; det var atter et mægtigt Beviis for, at „Mormonismen“ er Guds Gjerning, og at han i vor Slægt opfylder Meget af det, som Oldtidens Propheter have forudsagt i Mormons Bog, længe før der fandtes nogen Sidste-Dages Hellig i Verden.

Denne selvsamme Bog siger ogsaa, at „paa hin Dag skal de Helliges Blod raabe fra Jorden om Hevn over de Ugudeliges Hoved.“ Hvad! i et frit og civiliseret Land som de Forenede Stater, hvis Grundlov sikker Enhver Samvittighedsfrihed! En Grundlov, som garanterer Enhver Ret til at dyrke Gud paa hvilken som helst Maade, han finder for godt! En Grundlov, som giver uindstrænket Trykkesfrihed og tilsikrer Alle det Privilegium at følge deres Samvittigheds Bydende i alle Religionsager! Er det muligt, at saadan en Propheti kunde blive opfyldt i sig en oplyst Nations Midte? Mormons Bog siger det, og det oveniljøbet førend der eksisterede nogen Sidste-Dages Helliges Kirke. Det var trykt og offentliggjort i dette Land og hele Verden, at paa den Dag, denne Bog fremkom, skulde de Helliges Blod raabe til Herren fra de Forenede Staters Jordbund om Hevn over deres Forfølgere og Morderes Hoveder. Er dette skeet? Ja, i de Helliges fyrretyveaarige senere

Historie læser jeg om deres Fordrivelse fra Jackson County, Missouri, fra Kirklund, Ohio, fra Clay County, Caldwell County og andre Steder i Missouri og Illinois.

Angaaende dette Folks Uddrivelse fra Illinois, vil jeg blot nævne, at Bøbelansøgerne sammesteds forlangte af os, at vi skulde gaae hiinsides Klippbjergene. Git noget Mennekeliv tabt i disse grusomme Forfølgelser, eller var det blot Guds, som offredes? Om det blot havde været vore Huse og vore Landeiendomme, hvilke vi havde betalt Regjeringen for, vilde det have været galt nok, men Liv offredes — uskyldige Mænd, Kvinder og Børn bleve dræbte. Jeg kunde fortælle Meget om denne Gjenstand, men jeg holder ikke af at dvæle derved; det er Ting, som ere stikede til at opirre Ens gamle Natur, hvorfor jeg vil lade dette Emne berøe; nok er det, at Hundreder, ja jeg tør sige Tusinders Blod vil blive krævet af denne Nations Haand, medmindre den ombender sig.

Hvor er vor Prophet, som oversatte denne Bog, den ædle Yngling, hvem Gud opreiste, da han kun var 14—15 Aar gammel? Hvor er den uskyldige Dreng, til hvem Herren sendte sin Engel, til hvem han gav Urim og Thummim og hvem han anbettede Original-Guldpladerne, fra hvilke denne Bog blev oversat? Han kaldt som Martyr for sin Religion under de Forenede Staters frie Regjering. Hvor er vor Patriark? Han blev ogsaa myrdet paa samme Tid. Af hvem? Af Menneker, der havde sværet deres Ansigt for at være ukjendelige, og som senere roste sig af deres blodige Daad i Illinois. Nogle af dem leve endnu derne og gøre sig til deraf den Dag idag.

Mange Helliges Blod har vædet dette frie Lands Jord, og det raaber høit om

Hevn over dem, der forfulgte Guds Folt og drev det ud i en hylende Orken i det Haab, at Undergang vilde blive dets Lod. Ikke blot de fattigste Udovere af disse Voldsgjerninger ville blive krævede til Ansvar, men ogsaa de Mange, der stode bag disse Ryg og i Skjul raabte: „Hvor det glæder mig, at Joseph Smith er død; ligeledes at hans Broder Patriarken er dræbt, ja mange af deres Tilhængere, baade Mænd, Kvinder og Børn ere udryddede; de ere blevne fordrevne fem Gange fra deres Hjem, Tiendom af mange Millioner Dollars Værdi er bleven dem berøvet, og befinder sig nu i vor Eie; det er Alt i sin Orden. Joseph Smith burde kun været dræbt længe før!“

Dette synes at være den herskende Følelse hos Mange i Amerika. De sanktionere Udaaden, om de end ikke toge personlig Deel i samme, og Gud vil kræve dem til Regnskab derfor. Vil han holde Nationen som et Folt betragtet ansvarlig for disse Forbrydelser? Stod det ikke i vor Regjerings Magt at beskytte os i vore borgerlige Rettigheder i det Land, vi havde kjøbt af dens Haand? thi vi optog Regjeringsland og betalte Pengene i Regjeringens Landcontoir. Beskyttede den os i vor Tiendomsret, saaledes som det var os garanteret i vore Skjoder og øvrige Dokumenter? Nei. Beskyttede den os i vore borgerlige Rettigheder? Nei. Anraabte vi om Beskyttelse? Ja, vi gjorde. Hvad var Svaret? Van Buren, som var de Forenede Staters Præsident dengang, sagde: Mine Herrer, Ederes Sag er retfærdig, men vi kunne ikke gjøre Noget for Eder. Vidnesbyrdet blev fremlagt for ham, og der var ingen Udvei at slippe fra det; hans Svar synes at antyde den Tanke, at vi vare blevne forfulgte saa længe og saa ofte, at vore Fjender formelig havde faaet Ret dertil, og da vi spurgte ham: Kan De

bestykte os ifølge Grundlovens Tilsagn? kan De skaffe os Erstatning for vore Tab? Opreisning for vore Lidelser? var Svaret: Vi kunne ikke gjøre Noget for Eder?

Efter vore Begreber om den Almægtiges Retfærdighed forvente vi derfor, at han ikke alene vil holde de virkelige Mordere og Røvere ansvarlige, men Alle, som billige deres Færd, ja hele Nationen, fordi den ikke straffede de Skyldige eller søgte at godtgjøre os vor lidte Uret. Det amerikanske Folk saae med hemmelig Glæde, at vi udbandrede til en fremmed Stat, thi Utah tilhørte dengang Mexiko. Da vi ikke kunde finde Fred og Trygghed i de Forenede Stater, flygtede vi til Mexiko for der at søge Beskyttelse; men senere hjalp vi til — rigtignok usriwilligt — at erhverve dette Territorium for Unionen. Efter at vi havde maattet sende over 500 Mand i Kampen mod Mexiko, blev dette Territorium ved Fredslutningen afstaaet til de Forenede Stater.

Efter at vi altsaa havde erhvervet dette Land for Unionsregjeringen, og efter at have forvandlet dets Goldbæd til frugtbare Agre, efter at have anlagt de hundrede Byer og Settlementer, blev det frembudt tilsalg, og vi kjøbte det. Være vi uvillige til at betale det? Nei. Da Landcontoiret blev aabnet i denne By for et Par Aar siden, ansaae vi det for at være i sin Orden, og vi bebreidede Ingen, fordi vi maatte betale. Men hvordan er det nu? Et Lovforslag er fremlagt i Congressen, hvis Formaal er at berøve os det Land, vi have kjøbt. Regjeringen har modtaget vore Penge og har forpligtet sig til at udsærdige de fornødne Papirer, der garantere, at Landet hører os og vore Efterkommere til evindeligen; men istedetfor dette søger man nu at saae en Lov vedtaget, der berøver enhver Mand sit Land, hvis hans reli-

giøse Begreber ere forskjellige fra Congressens.

Ligner dette Retfærdighed? Er dette Upartisthed? Det synes mig at være lige saa langt fra Ret og Billighed, som Pobelvældets Foretagender i Missouri, Ohio og Illinois. Naar derfor den amerikanske Nation ved sine Repræsentanter, Senatorer og Præsident sanktionerer en Lov, der berøver amerikanske Borgere deres Borgerkab, berøver dem deres Huse og Eiendom og tilsidst deres Samvittighedsfrihed, fordi deres religiøse Tro og Gjæringer afvige fra deres Begreber i saa Henseende, da tror jeg, at Nationen er temmelig moden og at der ikke vil udfordres Meget for at berede den for Prophetiernes Opfyldelse, som jeg allerede har omtalt. Jeg veed ikke, hvor langt Herrens Langmodighed rækker; een Ting veed jeg, han besidder Wiisdom og Kundskab; han er ikke noget svagt Menneste, ellers vilde hans Brede være optændt for længe siden og han vilde have nedtrampet Nationen i et Dieblik. Det er meget godt, at ikke I og jeg ere bemyndigede til at handle efter vore Følelser. Gud er meget langmodig; han har i de henderundne 40 Aar opfyldt mange Ting, som vedrøre de Sidste-Dages Hellige, men der er endnu flere at opfylde, hvilke vedkomme baade os og den Nation, der stadig forfølger os.

Ligemeget hvad Congressen beslutter, enten den vedtager Love imod os eller ikke; enten den berøver os Huus og Hjem eller ikke; enten den sender os til Fængsler eller ikke — een Ting er vist: saa sandt som Solen straalere paa Firmamentet, vil den Almægtige føre dette Folk tilbage til Jackson County, Missouri, og der skulle vi bygge en Stad ved Navn Zion, som skal blive Centrummet for de Sidste-Dages Helliges Kirke, og der skulle Guds Propheter, Apostler og inspirerede

Mænd opslaae deres Hovedkvarter. Det vil være Stedet, hvor Herren vor Gud vil aabenbare sig for sit Folk, hvilket han har ladet forkynde baade ved Oldtidens og Nutidens Propheter.

„Troer De virkelig dette?“ sporges der. Ja ligesaa sikkert, som vi troede paa mange andre Ting, hvis Opfyldelse vi allerede have oplevet. Verden kan troe, hvad der er opfyldt, men de Hellige troe ligesaa fuldt paa hvad der vil blive opfyldt. Vi have ligesaa faaet en Overbeviisning om, at vi skulle vende tilbage til Missouri og opbygge den store Hovedstad, der skal forblive der under hele Tusendaaret, indtil Dagen for Jordens Forvandling finder Sted, som Søderne troe paa, at de skulle vende tilbage til Jerusalem og opbygge Palæstinas øde

Steder. Ja, vi have større Tro end dem, for de have i saamange Generationer været fordrebne fra deres Arveland, saa deres Tro er bleven noget svækket; men de Sidste-Dages Hellige ere friske og fulde af Kraft, saa at sige. Der lever Mange endnu, som gennemgik de Trængler, jeg har hentydet til, og have fuld Fortrosthed til atter at betrede Jacksons Grund. Vi kjende dette Riges Fremtid ligesaa godt som dets Fortid — det vil sige Hovedtrækkene.

Jeg har vistnok benyttet formeget af Eders Tid. Maa Herren velsigne os som et Folk med Viisdom, med Magt, med Enighed, Fred, Retfærdighed og Glæde i den Hellig-Aand, er min Bøn i Jesu Christi Navn. Amen.

Qvinders Anskuelser.

Fra „Deseret News“ hidsette vi følgende Udtog af Fru Kate Hunnibees Dagbog angaaende hendes Besøg i Salt Lake City for kort Tid siden i Folge med et stort Selskab fra de østlige Stater.

„Dette Folks Oprigtighed, Flid, Sparommelighed, Nidkærhed og Taalmodighed er sandelig mærkbar. Til hvert Huus hører en Have, hvori der groer Overflødig af Urter, Frugttræer og Blomster. En stor Deel Arbeide udføres af Kvinderne. De fleste Løier til dagligt Brug ere hjemmefabrerede, ligesom deres Møbler og deres Træ- og Leer-varer ere af eget Fabrikat. Men den prægtigste Prøve paa Bygningskunst, Industri og Stjænhed, som vi saae, var det store Orgel i Tabernaklet. Det var 48 Fod høit, af rødt Grantræ, prydet med Billedstærkerarbeide og smukt poleret. Dets Toner ere mere behagelige, men neppe saa kraftige som det store Orgels i Bo-

ston. Enhver Deel af det, med Undtagelse af de mindste Piber, er forarbeidet af en Mormon, som har udført dette Arbeide i Salt Lake Dalen. Selskabets Følelser vare blandede, da vi i vore Vogne forløbe Havebyen, som laa i smul Hvile under Skyggen af sine grønne Træer og under uophørlig Beskyttelse af de snebedækte Wasatshjærgene. Den glindsende So tilvenstre tilbagelastede Aftensolens Straaler, medens den store Skupel paa Tabernaklet efterhaanden tabte sig i det Fjerne.

„Ja ja,“ sagde Tante Betsy, „lad dem være i Fred. Jeg holder ikke af, at man forfølger dem eller udgiver Love imod dem. Saasnart Brigham døer, vil

de falde fra hverandre ligesom en Tønde, der kun har eet Baand til at holde Staverne sammen. Hvis det eneste Baand, som holder dem sammen, bliver skaaren over, ville Staverne falde fra hverandre. Brigham er nu 69, saa det Baand kan ikke holde ret længe."

"De behandlede os meget godt," sagde Fru Lester, "og naar jeg tænker paa de sociale Opgaver, vi have at løse i Østen, føler jeg mig tilbøielig til at overlade Mormonspørgsmaalet til Tidens Afgjørelse, som Tante Betsy har fore-

slaaet. En stor Deel af de fattige Udlændinge, som ere komne hertil, ere upaatvilelig langt bedre stillede end de nogen sinde have været før. En fortrinlig organiseret Hjerne præsidere over alle industrielle Departementer og sætter ethvert Par Hænder i Arbejde til den størst mulige Nytte. Der findes vel simple Huse her, men intet Fattighus. Folkene synes at være tarvelige uden Overdrivelse, sparsommelige uden Rarighed og godgjørende uden Præleri."

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Octbr.

„Lydighed er bedre end Døer.“

Enhver, som undersøger og overveier denne Sætning, vil blive overbevist om dens Sandhed. Thi ingensomhelst af de Betsignelser, som ere lovede Menneskenes Børn gennem Guds Søns Evangelium, kunne erholdes eller nydes uden paa Betingelse af Lydighed til dette hellige Evangeliums Love og Forskrifter. Det samme gjælder med Hensyn til alle Naturens Love. Lydighed dertil bringer Helbred, Fred, Lykkelig og et langt Liv; hvoriimod Ulydighed medfører Smerte, Lidelser, Glendighed og tidlig Død.

Der er Mange, som blive overbeviste om Sandheden af Evangeliet og Guds Bæst i disse sidste Dage, men alligevel ikke synes at forstaa eller føle Nødvendigheden af at vise Lydighed. De forglemme, „at Troen uden Gjæringer er død,“ og holde sig tilbage indtil de see, hvad Bending Sorgen vil tage. Hvis enhver Ting gaaer sin jævne Gang uden Modstand eller Forsølgelse, ville de i Tiden forene sig med den Høiestes Hellige, men hvis Sorger og Prøvelser vise sig i Horisonten, ville de trække sig tilbage.

Atter Andre, som ere fuldkommen overbeviste om Sandheden, og Nødvendigheden af at adlyde samme, have ikke moralsk Mod nok til at bryde med Verdens og deres Benneres Fordomme og Traditioner og udføre deres Pligt. Derfor de blot kunde komme til at emigrere strax efterat de vare døbte eller blive døbte paa Veien til Zion, vilde de være fuldkommen villige til at annamme Evangeliet. Disse ere liig Nicodemus; de ere villige til at gjøre deres Pligt, naar de kunne gjøre det uden at Røgen faaer det at vide. Vi ville sige til Saadanne: Der hviler en Forpligtelse paa enhver Mand og Kvinde, som er kommen til Kundskab om Sand-

heden. Det er ikke alene deres Pligt, selv at vise Lybighed til Evangeliets Fordringer, men de skulle ogsaa være behjælpelige med at bringe Andre til Kundskab om Livets og Saliggjorelsens Plan. Dette er en hellig Pligt, som paahviler Alle, og de, som ikke ere villige til at opfylde denne Pligt, ville finde, at de ikke fuldstændig have opfattet eller forstaaet Herrens Villie. De ere at ligne ved den unge Mand, som ved en vis Leilighed henvendte sig til Frelseren og spurgte ham, hvad han skulde gjøre for at arve det evige Liv. Da Frelseren svarede ham, at han skulde sælge alt sit Gods og give det til de Fattige og komme og følge ham, syntes han det var for haarde Betingelser og gik sin Vej. Vi burde føle, som Apostlen sagde: Lad Andre gjøre som de ville, men jeg og mit Huus vi ville tjene Herren. Hvilken Oprigtighed og hvilket moralsk Mod ligger der ikke i disse Ord! Herren har Velbehag i Enhver, som trods Verdens Smil eller Haan vil berede sit Sind til at tjene ham i Nætsærdighed.

Hvis alle Mennesker krympede sig ved at udføre deres Pligter mod Gud og deres Medmennesker af Frygt for Verdens Haan, naar vilde da Evangeliet blive prædiket for alle Nationer, Slægter, Tungemaal og Folk? Naar vilde Guds Rige blive opbygget og Verden blive beredt til at modtage Frelseren, naar han kommer for at styre og regjere?

Vi have i disse Dage modtaget et Parti fortrinlige Portraiter af Propheten Joseph Smith, hvilke vi anbefale vore ærede Agenter til den forholdsviis billige Pris 12 Sk. pr. Stk. De ere tagne efter en ny Plade, og kopierede efter det bedste Billede, som fortiden findes af Propheten. Der vil nu være Leilighed for Enhver til at sikke sig et godt og billigt Portrait af denne store Mand.

Samtidig tillade vi os at anbefale flere hundrede Kopier af det smukke Tempel, som er under Bygning paa Toppen af Klippebjergene, og som, naar det bliver færdigt, vil vække Beundring i den hele Verden. Vi haabe, at den forholdsviis billige Pris 24 Sk. vil bidrage til, at enhver Helligs Stue bliver prydet med dette interessante Skilbævi.

Dristighed.

(Fra „Millennial Star.“)

„New York Tribune“ siger, at siden Ridderflabets Dage er intet Dristigere bleven optegnet end Dr. J. P. Newmans Besøg i Salt Lake City for at debattere mod Polygami. Uden at ønske at formindste den ærbørdige Doktors Ry for Dristighed, maae vi dog tilkjendegive,

at vor Erfaring har været meget forskjellig fra „Tribunes,“ thi vi have haft personligt Kjenndskab til Foretagender, optegnede og ikke optegnede, som vi antage — og vi formode med god Grund — for meget mere dristige, end Doktorens Besøg i Salt Lake City.

Hvad udforte Doktoren? Understøttet af en meget rundelig Gage idetvivil, saavel som tilskyndet af indflydelsesrige Venner, overbevist om at være ligesaa lærd, duelig og veltalende som nogen Mormon Uldste og efterat han allerede havde fattet den Beslutning at foretage en Udflugt til Californien, standsede han undervejs nogle faa Dage i Salt Lake City for at debattere med nogle af disse Uldster angaaende et Spørgsmaal, som han og den hele Christenhed og Civilisation betragtede som afgjort. Overensstemmende hermed standsede Doktoren i Salt Lake City og var heldig nok til at faae den attraaede Diskussion istand, vel vidende, at han blev understøttet af Præsident Grant, Vicepræsident Colfax, Congressen, de Forenede Staters Arme, den politiske og religiøse Presse, den offentlige Mening, (med Undtagelse af Utahs) alle de Forenede Staters Embedsmænd og alle Udenforstaaende i Utah og af den hele Christenheds religiøse, politiske og moraliske Anstuelser. Under saadanne gunstige Omstændigheder lagde Doktoren sin Driftighed for Dagen ved at gaae til Utah og opponere mod det Princip, som efter hans Anstuelse blev hylbet og praktiseret af nogle faa Folk, hvilke han og Verden i Almindelighed betragtede som Skarn og Udsud.

Efter vor Mening var der meget mere Driftighed i Joseph Smith, som, ganske ung, ulærd og uden Anseelse i Verden, uden Midler eller Indflydelse, for næsten et halvt Aarhundrede siden kjæft erklærede, trods hele Christenheden, den offentlige Mening og Aarhundreders meest omme Traditioner, at alle daværende religiøse Secter og Partier vare afvegne fra Jesu Christi Evangelium og samlede i Mørke; at Gud havde talet igjen og sendt sine Engle fra Himlene, gjengivet det evige Evangelium og det

hellige Præstedømme og befalet sine Tjenere at forkynde de glade Tidender blandt Jordens Nationer, at de, som vilde troe og adlyde, kunde blive udsamlede fra Babylon, (eller de vantroe og ugubelige Nationer) at de ikke skulde deeltage i hendes Synder eller rammes af hendes Plager.

Efter vor Mening er der meget mere Driftighed i de Israels Uldster, som forlode Ploven, Ambolten, Hovlen og kun i Besiddelse af den Kundskab, de have erhvervet ved Selvstudium, uvante med at prædike offentlig og særdes i det offentlige Liv, uden Gage og uden i Forveien at kunne drage Omsorg for deres Familiers Forsyning med Livets Fornødenheder, alene stolende paa Guds Hjælp, ved hans Tjeneres Dybsforbring beredvillig gaae ud blandt Nationerne paa Jorden for at forkynde Evangeliet og indsamle dem, som troe derpaa, uden at agte paa Traditioners, Anstuelser, Vaners, den offentlige Menings, Lærdømmes eller Dygtighedens Modstand, eller den Indflydelse, som hele Verden, og i særdeleshed den religiøse Deel af den udøver.

Efter vor Mening var det meget mere driftigt af Uldste Orson Pratt at udgive Polygamiets guddommelige Principer, trods Præsidenter, Congressmedlemmer og utallige ærbørdige Doktorer midt i hele Nationen og i de Forenede Staters Hovedstad.

Efter vor Mening var det meget mere driftigt af Delegeret Wm. H. Hooper, da han paa en kritisk og ophidsset Tid, i de Forenede Staters Congresss Sal, i en vel gjenomtænkt Tale offentligt forsvarede Principerne og Udøvelsen af Fleerkoneri.

Efter vor Formening er der meget mere Driftighed i, at Medlemmerne af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige udøve Polygamiets aabenbarede Principer, uden at bryde sig om den hele

Christenheds Dom, Congressens Trusel med Banlysning, Armeen eller Folket i de Forenede Stater.

For det Sjette og Sidste var der meget mere Driftighed i at Kvinderne i Utah i Forening indgav et Andragende til Congressen om ikke at vedtage Love, som forbød Fleertoneri, med den Forsikkring til Regjeringen, Nationen og den hele Verden, at en saadan Banlysning ikke vilde naae det tilsigtede Maal, at forstrække polygamiske Kvinder fra at holde sig til deres polygamiske Mænd.

Ved at betragte disse forskjellige fremragende Exempler paa Driftighed, som alle forekomme efter „Ridderkabets Dage,“ men derfor ikke ere mindre ridderlige, kunne vi deraf udlede den belærende Moral — at den ærværbige Dr. J. P. Newmans Driftighed i at besøge Salt Lake City for at drøfte Spørgsmaalet om Polygami, sammenlignet med den Driftighed, som er lagt for Dagen i de andre offentliggjorte Exempler, i Virkeligheden er meget ringe og ikke værd at prale af.

Correspondance.

Sverrig.

Upsala, den 3die October 1870.

Præsident W. W. Cluff.

Kjære Broder!

Med Taknemmelighed for Deres mod mig viste Velwillie ved at sende mig „Mill. Star,“ som jeg læser med stor Interesse, vil jeg sende Dem disse Linier for at give Dem en kortfattet Skildring af Tilstanden her.

Samtidig vil jeg paa de Helliges og egne Begne sende Dem, kjære Br. Cluff, vor forenede Tak for Deres Besøg her i Upsala i Forening med Brodrene Peter Brown og Eric Peterson. Det var en stor Høitid for os, thi vi have ikke tidligere været beæret med Besøg af Præsidentsskabet for Missionen, og Mindet derom staaer derfor endnu friskt iblandt os.

Evangeliets gjør god Fremgang i Upsalands Distrikt. Vore Forsamlinger ere godt besøgte, i Særdeleshed er dette Tilfældet Søndag Eftermiddag, til hvilken Tid baade Salen og Forstuen ere fulde af opmærksomme Tilhørere. Vi nyde Fred og Glæde, og Guds Aand har ri-

geligt været udgydt over os; overbevisende og kraftige Vidnesbyrd ere blevne afgivne, hvorfor Gud være æret og priset.

I Lobet af Sommeren have vi døbt 22 Individer, og mange ere troende. De Hellige ere trofaste og bestræbe sig for at efterleve Evangeliets Forrifter, ligesom de vise Villighed til at understøtte Guds Rige og Tjenere. Min Bøn er bestandig, at Herren vil belønne dem og bevare dem i Sandheden, thi her i Upsala er, ligesom andre Steder, meget Ondt, og de Hellige maae holde sig nær til Herren for at kunne staae trofast. Her i Universitetsstaden tør ingen Kvinde gaae et Ord om Aftenen, uden at være ledsaget af en Mand, thi hun vil blive antastet af disse fine Herrer, som studere til at blive Samsfundets Ledere!

Jeg arbejder med Glæde og taler Gud for, at jeg er værdig til at være en ringe Arbejder i det store Værk at

tilvebringe Fred paa Jorden og en god Villie iblandt Menneskene, og jeg forstaaer, at kun Christi Evangelium er istand til dette.

Maa Gud velsigne Dem, kjære Bro-

der Cluff, er vort forenede Dnsfe. Modtag en kjærlig Hilsen fra de Hellige i Upsala og fra mig Deres ydmyge Broder og Medtjener i Fredens Evangelium.

Frauz Schullerquist.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Novbr. 1841.

(Fortsat fra Side 13.)

Følgende er et Udtog af Ældste W. Woodruffs Dagbog.

Ældste Heber C. Kimball prædikede i Præs. Joseph Smiths Huus over Parablen i Jeremias 18de Kap., der omhandler Leret i Pottenagerens Hænder. Alt knuddret Leer blev malet om igjen Gang efter Gang, indtil det var stillet til at lave Vreskar af, eller ogsaa maatte det benyttes til Kar af underordnet Kvalitet. Saaledes ogsaa med Menneskene. Alle ere ikke lige boielige i Herrens Haand, men de Lydige blive Vreskar i hans Rige.

Præsident Joseph Smith stod derpaa frem og sagde, at Broder Kimball havde givet en korrekt Udtydning af Parablen. Derefter læste han Parablen om Olie-træet og dets Grene og udlagde samme, hvorpaa han tilfoiede, at hvis vi holde Guds Bud, skulde vi være Guds Benner og vide, at vi høre ham til.

Nogle sige, at jeg er en falden Prophet, fordi jeg ikke fremfører Mere af Herrens Ord, men ere vi beredte til at annamme Mere? Nei, ikke En i denne Sal. Han revsede de Forsamlede for deres Bantro og Synd, og sagde, at hvis vi ikke modtage Revselsen, ere vi Bastarder og ikke Sønner.

Angaaende Aabenbaring sagde han,

at fordi Herren tilbagelæder eller forandrer en given Befaling, bliver hans Prophet strax udstreget som falden osv. Fordi vi ikke taale Guds Revselse ved hans Præstedomme, tugter han os med Sygdom og Dod. Ingen behøver at offentliggjøre sin egen Retfærdighed, thi Andre kunne see for sig selv; lad ham hellere bekende sine Synder, saa vil han erholde Tilgivelse og bære god Frugt. Naar et fordærvet Menneske bliver revset, bliver han vred og vil ikke taale det. Karsagen, hvorfors vi ikke faae Rigets Hemmeligheder aabenbarede til os, er den, at vi ikke bevare dem; vi kunne ikke engang bevare vore egne Hemmeligheder, men udbasune vore Bekymringer for hele Verden, ja endog til vore Fjender; hvordan skulde vi saa kunne bevare Herrens Hemmeligheder? Jeg kan bevare en Hemmelighed lige til Dommelig. Hvad større Kjærlighed kan Nogen lægge for Dagen, end at hengive sit Liv for sin Ven? Hvorfors saa ikke kæmpe for vor Ven indtil Døden?

Mandag den 20de.

Jeg meddeelte Følgende til „Times and Seasons“:

Til mine Benner i Illinois.

Balgcommitteen i Staten Illinois

har udnævnt Oberst Adam W. Snyder til Gouvernør, og Oberst John Moore til Vicegouvernør for Staten Illinois fra forfikkommende August Maaned at regne.

Oberst Moore var, ligesom Dommer Douglas og Herr Warren, en fortrølig Ven af General Bennett længe førend denne Herre blev Medlem af vort Samsfund; og General Bennett underrettede os om, at Ingen havde været mere virksom til at understøtte ham i at tilveiebringe vore store privilegerede Friheder og Rettigheder, end Oberst Snyder og Oberst Moore. De ere solide Mænd og Venner af Ligeret, men Modstandere af Undertrykkelse og Tyranni. Med saadanne Mænd ved Roret, har Regjeringen Intet at frygte for.

Med næste Valg skulle vi ikke lade os bevæge af noget Partihensyn, og ingen hemmelig Forstaaelse eller noiere Forening mellem Carthagenierne og vore Folk vil blive taalt iværksat, ligesaa lidt som at virke imod General Bennet eller nogen anden af vore prøvede Venner, som allerede ere saa godt som valgte, saa Partierne i dette Amt, som forbente at sætte Splid mellem Vennerne af Mennefskærlighed og Ligeret, ville finde, at de tage fejl — vi bryde os ikke en Øit hverken om „Whigger“ eller „Demokrater,“ de ere begge lige for os, men vi ville stemme for vore Venner, vore prøvede Venner, og for Frihedens Sag, hvilken er Guds Sag.

Det er os velbekendt, at „Uenighed og Undertrykkelse“ er Manges Valgsprog, men det er ikke saaledes hos os — vi elske Friheden for meget — vi have lidt for meget til at vi lade os narre saaledet — vi have Ingen iblandt os, som rager Kastanierne ud af Ilden for os. Vi stemte for General Harrison, fordi vi elskede ham — han var en tapper Officer og en prøvet Statsmand, men dette er alligevel ikke nogen Grund til, at vi bestandig skulle lade os lede af hans Venner. Han er nu død og alle hans Venner ere ikke vore Venner. Vi forlange Rettigheder som frie Mænd, og ville handle overeensstemmende dermed. Douglafs er en fremragende og talentfuld Mand, og hans Venner ere vore Venner — vi ere villige til at opløste vort Banner og kæmpe ved hans Side for Mennefskærlighed og Ligeret, for Frihed og Lov.

Snyder og Moore ere hans Venner og de ere vore Venner. Disse Mænd ere frie for Fordomme og Dvertro, og saadanne Mænd elske vi, saadanne Mænd ville stedse blive understøttede af os, uanset deres politiske Anskuelser. Snyder og Moore ere kjendte som vore Venner, thi deres Venstabs er stadfæstet af dem, som vi have prøvet. Vi ville aldrig med Nedsærdighed bestyldes for Utaknemmelighed — de have været os til Tjeneste og vi ville tjene dem igjen.

Joseph Smith.

(Fortsættes.)

Freden i Staterne.

(Efter Eliza R. Snows Digt „Peace in the States.“)

En Pause er indtraadt i Staternes Strid,
 I Strømmen af Brodres Blod;
 Ei høres nu mere Kanonerens Dron,
 Ei Hornet opflammer til Mod.
 Forstummet er Raabet: Til Kamp! til Kamp!
 Som ildned Soldatens Favn
 Med febrift Attraa og rovgjerrig Hu
 At skrive i Blod sit Navn.
 Den fyrige Ganger ei tramper meer
 Paa Dhynger af rygende Liig,
 Paa blodige Valplads Landsmænd nu
 Til Blodbad ei ordne sig.
 Forbi den Dag, da med Sværd i Haand,
 Mens Hadet i Aaren jog,
 En Fader mødte sin egen Son,
 Og Broder sin Broder slog.
 Et Pust fra Helved dem begge drev
 At tage hinandens Liv,
 Mens Ingen tænkte paa Hjemmets Smaa
 Eller paa sin sorgende Viv.
 Og dog var de begge af Christentro,
 Til samme Forsyn de bad,
 At han vilde hjælpe den morderiske Arm
 Og styrke dem i deres Had.

Nu er jo vistnok den Krig forbi,
 Soldaten er vendt til sin Arne tilbage,
 Men Frugterne, Kjære, hvordan er de?
 Følksomme Hjerter med Gru sig beklage.
 Thi Sorg og Glende i hver en Stat,
 I i hver en By og i hver en Hytte
 Sit Bo opflog, selv i vort Senat
 Med grusom Haand den greb sit Bytte.
 Ulykkelige Enker og faderløse Smaa
 Med Rædsel see Fremtidens Komme imøde;
 Og kvindelig Aflyld, hvor vil det den gaae?
 Blandt vogende Utugt den vil sig forblode,
 Hvis ikke den himmelske Egteskabsorden
 Kan trygt sine Rodder udbrede paa Jorden,

Polygamiet alene, indlistet af Gud,
 Kan Kvinden bestjærme mod Skjændsel og Smerte,
 Kun da kan hun trykke, ærbar og prud,
 Sit elskede Noer til sit soulmende Hjerter,
 Mens Stamrødme aldrig vil Kinderne farve
 Ved Synet af den lille uskyldige Larve.

Men hvor er den meget lovpriste Fred?
 Hvor har Gudinden sin Bolig opslaaet?
 Dybsindige Statsmænd, kan I mig det sige,
 I, som for hende kæmped og stred?
 Kan I mig sige, hvor Frihed er frie,
 Da kan I ogsaa Freden paapege,
 Thi disse to Søstre hinanden ei svige,
 Hverken paa Lykkens eller Tornernes Sti.
 Voer Fredens Gudinde i Kongressens Sale?
 Hvis saa, da ligner hun grant en Muus,
 I Senatet og i Repræsentanternes Huus,
 Som skjuler sin Tand bag Statsmænds Tale.
 Ja ikke alene de r hun gnaver,
 Men selv i det helligste, stille Contoir
 Hun snuser omkring, saasandt jeg troer
 I alle Sager hun roder og graver.
 Hun piller saa smaat ved Statkammerkassen,
 Hun piller ved Lovenes gamle Keol,
 Hun reent har spoleert Præsidentstabet's Stol,
 Paa Ugavn og Spil hun er altid gelaesen;
 Ja selv paa vort Utah hun har Appetit,
 Det at fortære hun prøved saa tidt.
 Dog, for al denne Gnaven jeg hende tilgiver,
 Om Grundloven blot hun ei meer sønderriver.

Man siger, at Negeren Sambo er fri;
 Han fandt ingen synderlig Lykke deri.
 Friheden er som en vildsom Fugl,
 Der spærredes inde i Bur af Guld,
 Som Norden stilled i Sambos Haand,
 Hvor forgjebes den ryster i sine Baand,
 Forvillinger avles paa alle Led,
 End naaedes ei Maalet, hvorfor man stred.
 Man kalder det Fred, naar Krigen er endt,
 Naar Hæren tilbage fra Felten er vendt;
 Men mere Skade end Rislens Bly
 Udskynges vil af den sorte Sky,

Som nu over Landet ruger
 Forraderiet i hver en Stand
 Nationen drager til Afgrundens Rand,
 Svindel dens Livskraft udsuger;
 Og der, hvor Fordærvelse, Synd og Last
 Kan trives, mens Dydens Skjolge brast,
 Kan Fredens Cheruber ei dvæle.
 Dog Dagen vil komme, naar Brode og Synd
 Vige maa Pladsen for Himmelens Lyn
 Og ydmygt i Støvet knæle.
 Da vil af Aften af denne Nation, *)
 Naar knækket er Folkenes Hobmod's Pæssion,
 Fredens Rhonix opstige,
 Mens Frihed og Retfærd, Sandhed og Dyd
 Vil følge den Kene fra Nord til Syd
 Og Menneffene fyldes med salig Fryd
 I Gud den Eviges Rige.

Lh.

*) Amerika.

I n d h o l d.

	Side.		Side.
Tale af Vidste Orson Pratt (fortsat)	17.	Driftighed	25.
Kvindens Anskuelser	23.	Correspondance	27.
Redaktionens Bemærkninger (Lydig- hed er bedre end Offer)	24.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	28.
		Poesi	30.

„Scandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned
 og faaes paa Contoiret i Lorenzøensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og
 paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af W. W. Cluff.

Trykt hos F. C. Bording.